

Carl Michael Bellman Salme nr 36

OVER E VANGELIUM PÅ LANGFREDAGEN. LUC. 23, 32.

Dansk tekst Palle Thilo

Musik Henrik Bøggild

Tvi, Ju - das, som du dér går fra Pi - la - ti trap - pe, Af sorg og
tå - rer pint, i ol - ie-træs-al - lé'n; Græd! Græm dig kun og bed din an - ger
er for sen, For - ledt af pen - ge gik du for at kys - se, klap - pe Din me - ster
og din ven, for gul - dets smit - te ren. Gak, dølg dit an - sigt helt nu bag din
bød - del - kap - pe, Snig dig for - mum - met bort i nat - tens fu - le skin!

2) Ved et så blodigt kys vi trods vor ondskab gyser,
Din afgrund hævnens skrig opflammer mer og mer.
Al falskhed vi fra dig, o Judas, komme ser,
Hvor hist i Caifas gård du ved hans kulild fryser,
I hjertet kold og grum mod ham til hvem du be'r.
Ak, mer' end lygters blus dit falske øje lyser
I mørket blandt en sværm af præster samlet dér.

3) Et varsel dig et syn i helligdommen bragte:
På himmelhvælvet sværd, krigsvogne, rytteri;
Den store kobberdør sprang op, af rigler fri,
Den dør hvis vægt ej nok så stærk en arm kan magte,
Med slå og bomme låst ... Jerusalem hvad skrig!
Forhænget slidt itu ... nu templet du betragte:
En jordskælvs-dannet kløft det snart kan styrte i!

4) Og dog du væbner dig for at, med morder- iver,
 Forråde uskylds blod på salighedens vej.
 Med vold i trængs'len frem dit hoved pløjer sig,
 Så ret du får at se, hvad dom Pilatus skriver.
 Hans hjerte er i tvivl, men pennen svigter ej:
 Din herre og din ven forhånet, spottet bliver,
 På korset slået op, og det med hjælp fra dig!

5) O menighed, som fromt i Zions tempel smægter
 På denne dyre dag, i sorg på dette sted;
 Som saligt på din vej har nået Kedrons bred!
 Kom tæt på Golgata, hvis rædsel du fornæger,
 Skønt du i tårers flod dig bader bly og ræd:
 Der ser du Frelseren som man på korset hægter,
 Med tornekrone på, i purpurkappen klæd'.

6) Blandt knipler, lanser, sværd det stolte råd nu triner,
 Imedens flok på flok af hadefulde mænd
 Fra højen stormer ned, og atter op igen,
 De arge hjerter ses i de forvorpne miner.
 En krigsknægt på sit skjold en terning kaster hen
 I sine venners kreds – nu i triumf han griner,
 Thi med sit sidste kast han vinder kjortelen.

7) Og i den mørke nat det brænder alle steder,
 Selv fra vor Frelzers kors syn's flammerne at stå;
 Johannes vander sig, Maria ligeså,
 Fortvivlet bag sit slør, med blegnet kind hun græder.
 Men hendes trætte knæ mod jorden segne må:
 Et kar med eddike, deri en svamp man væder
 Ved råb fra hendes søn: jeg tørster, lad mig få...

8) Knæl ned, o menighed, i bønner luk dit øje,
 Betänk hvor tit dens kraft din svaghed støtte bød.
 Dit skyldregister kend, og dine liges nød,
 De har den samme grund til angst og tvivl at døje.
 Dog, da vor Frelzers blod har udslukt afgrunds glød,
 Så vid at denne mand som nu sit hoved bøje,
 Er Herren og din Gud – dit skjold i liv og død!